

politikken. Det var derfor forstemmende, at disse problemer stadig voksede. Man udtrykte sin solidaritet med de undertrykte, og opfordrede de ansvarlige i Sydafrika til at indse, at undertrykkelsespolitikken er dømt til undergang.

Danmark beklagede dybt, at den sydafrikanske regering ikke levede op til den sociale, økonomiske og politiske udvikling i demokratisk retning udenfor Sydafrika, og at den endog havde indført nye, skærpede raceadskillelelses-foranstaltninger, såsom loven om statsborgerskab i bantu-områderne og den reviderede bantu-lov. Disse love rammer tusindvis af mennesker, som flyttes bort fra områder, de har været knyttet til i årevis, ligesom familier splittes og overlades til en usikker eller håbløs fremtid.

Den sydafrikanske regering fortsatte med at forfølge sine politiske modstandere i medfør af de uretfærdige og vilkårlige love om terrorister og om undertrykkelse af kommunisme. Fra dansk side fandt man det tragisk, at de ansvarlige ikke indså den fare for voldshandlinger i og udenfor Sydafrika, som disse uretfærdige handlinger indebar.

I denne situation var det nødvendigt, at FN søgte at finde en løsning, som kunne afværge, at det kom til voldshandlinger. Det var imidlertid nødvendigt, at en aktion fra FN's side fandt tilslutning fra alle stater, specielt Sydafrikas største handelspartnere. I modsat fald ville man blot svække tilliden til FN. Danmark bekræftede i denne forbindelse sin positive indstilling til bindende, økonomiske sanktioner vedtaget af sikkerhedsrådet. Vedrørende våbenblokaden mod Sydafrika håndhævede Danmark for sit vedkommende strikt forbudet mod våbeneksport i medfør af sikkerhedsrådsresolutionerne af 1963 og 1964.

Danmark ville fortsætte sin bistand til apartheidpolitikens ofre, som for finansåret 1970/71 ialt udgjorde godt 393.000 dollars.

Norges indlæg lå tæt op ad det danske i indhold. Omend der herskede svækket optimisme vedrørende virkningerne af FN's resolutioner, var de dog det stærkeste verbale udtryk for menneskehedens samvittighed. Man vendte sig mod tanken om suspension af Sydafrika fra FN, da dette ville afskære visse kanaler, ad hvilke man kunne påvirke myndighederne og også ville være i strid

med universalitetsprincippet. Endelig gik man ind for videre udbredelse af oplysninger om apartheidpolitikken.

Sverige erklærede, at national og international bistand til uddannelsesprogrammer for de undertrykte folk i det sydlige Afrika kunne fremmes, og at FN burde iværksætte en omfattende undersøgelse af behovet i så henseende. Sådan humanitær bistand skulle dog ikke træde i stedet for FN-aktioner, og man bekræftede Sveriges indstilling om, at sikkerhedsrådet burde tage apartheidproblemet op til behandling i alle dets aspekter, herunder spørgsmålet om sanktioner. Man henledte iøvrigt opmærksomheden på rapporten af 1965, bl. a. vedrørende økonomiske sanktioner, fra sikkerhedsrådets ekspertkomite, hvis formand var Alva Myrdal.

### III. Resolutionerne.

Der fremlagdes ialt syv resolutionsforslag. Hertil kom det traditionelle resolutionsforslag vedrørende FN's forvaltningsfond for Sydafrika, jfr. nedenfor under IV.

#### 1. Våbenblokade.

Under hensyn til den dengang forestående udsendelse af den såkaldte „Kaunda-delegation“ bestående af repræsentanter for 5 afrikanske lande under ledelse af Zambias præsident, Kaunda, som på den afrikanske enhedsorganisations vegne skulle besøge visse vesteuropæiske hovedstæder for derved at søge våbenblokaden overholdt også af de vestlige stormagter, blev generaldebat-ten midlertidigt afbrudt ved Somalias fremlæggelse på — efterhånden — 52 uforpligtede og østeuropæiske landes vegne af et resolutionsforslag, der indeholdt en opfordring til alle medlemslande om at efterkomme sikkerhedsrådets resolution 282 (1970) om styrkelse af våbenembargoen over for Sydafrika, samt en opfordring til generalsekretæren om at påse overholdelsen og aflægge rapport til generalforsamlingen senest 10. december 1970.

Forud for afstemningen i specialudvalget afgav Danmark stemmeforklaring til styrkelse af sin ja-stemme, hvortil man dog føjede kritik overfor en tendens til at nedvurdere sikkerhedsrådets kompetence i forhold til generalforsamlingen, indeholdt i det oprindelige forslags sidste operative paragraf.